DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

VII. VOORSTE LOGE No. 1.

3 November.

Lieve Clara!

Ik heb de hoop, een engagement bij een theater te vinden, opgegeven. Alles over-bezet. Wie zou ook nu, gedurende den oorlog, een tooneelspeler zonder positie kunnen gebruiken! De agenten lachen iemand in 't gezicht uit, wanneer men van een engagement spreekt. Wie zoo gelukkig is een onderkomen te hebben, speelt voor minimum gage. Geen kans. Alles bezet. Ik weet niet meer, wat ik moet beginnen. Ik heb nu een termijn gesteld. Wanneer deze voorbij is en er niets veranderd is — dan geef ik je je woord terug. Dan ben je vrij en zult — dat wensch ik voor je, lieve Clara — een beteren en gelukkiger man vinden; zooals je hem verdient.

Je Koert.

6 November.

Mijn liefste meisje!

Vandaag was ik bij het laatste theater, dat ik nog niet afgeloopen had — bij mijnheer Valoni van het Rembrandt-Theater. Hij was niet onbeleefd — maar hij verklaarde mij met spijtig schouderophalen — geen plaats vacant te hebben. Niet eens als figurant kan hij iemand aanstellen.

Dat was het laatste... Ik wacht tot den vijftienden. Dan.... Koert.

9 November.

Lieve Clara!

Bijna plotseling is er verandering gekomen. Waarlijk, ik wil nog niet te optimistisch zijn... Want het is alles pas in wording, en wat ik voornemens ben, heeft met mijn beroep niets uitstaande. Maar nood maakt vindingrijk; een mensch kan alles, wanneer hij moet.

Door een advertentie heb ik een rijken heer leeren kennen. Ik heb hem een idee voorgeslagen, dat hem naar het schijnt bijzonder duidelijk is. De zaak zit zoo: Er ontbreekt hier op 't oogenblik een blad, dat zich vóor alles met de plaatselijke gebeurtenissen bezighoudt. De belangstelling van de groote bladen wordt door den oorlog bijna geheel in beslag genomen. Ik ben nu op de gedachte gekomen een tijdschrift op te richten, dat op willekeurige oogenblikken de interessante gebeurtenissen uit de stad mededeelt. Mijn geldman is door het idee begeesterd. Hij wil met mij de courant bij wijze van proef gedurende drie maanden uitgeven. Lukt het, dan maken wij een veeljarig contract. En dan, schat...

Het eerste nummer zal verschijnen, zoo spoedig zich ergens iets ongewoons voordoet, waardoor wij ons geschikt kunnen introduceeren. Maar — wil je wel gelooven? Het is alsof de duivel ermee speelt: er gebeurt niets. Het is alsof de heeren roovers en moordenaars en dieven rekening houden met den oorlogstoestand. Je zult misschien niet goed vertrouwen dat ik dit werk kan doen? Heb daar geen zorg over. Reeds toen ik mijn twee semesters rechten studeerde, heb ik menige mark zakgeld met kleine artikelen verdiend. Het zal best gaan. Slechts stof, — stof! Koert.

15 November.

Lieve kleine!

Vandaag hebben wij het eerste nummer van onze courant uitgegeven. Wij hebben ze „De Sensatie" genoemd. Er is wel is waar nog niets bijzonders gebeurd, wat dien titel zou kunnen rechtvaardigen. Slechts een paar kleine sensatietjes. Maar — wij hopen op de toekomst. Hierbij het eerste nummer. Ik ben onvermoeid bezig. Gisteren heb ik een buitenlandschen diplomaat geïntervieuwd, vanavond woonde ik een première bij: de gastvoorstelling van den beroemden Weenschen hoftooneelspeler in het Rembrandt-Theater, als Romeo.

In de pauze gelukte het mij, den zoon van den directeur in zijn bureau aan den schouwburg op te zoeken. Ik verzocht hem, mij aan den beroemden gast voor te stellen. Hij gaf mij bereidwillig een arm en bracht mij achter de coulissen. Ik heb een lang intervieuw gehad; ik schrijf dezen brief op de redactie, terwijl mijn artikel in druk gaat. Midden in den nacht...

Je Koert.

TURF-STEKEN IN DEN HAAG.

Turf-steken in den Haag... het zal velen, zelfs Hagenaars, vreemd in de ooren klinken, want maar weinigen wisten dat deze brandstof werkelijk in „'t Haagje" gewonnen kon worden. Tòch is het zoo: onze foto's zijn er om het u te bewijzen. Tijdens het graven van riooigangen op het terrein tusschen den Wassenaarsche- en den Benoordenhoutsche-weg, waar men bezig is straten aan te leggen, ontdekten de werklui een tamelijk dikke veenlaag. In den schaftttijd bleven ze gaarne doorwerken om de turven uit te steken, en menige werkman bracht eenige zakken uitmuntend brandbare turf naar huis tot groot genoegen van moeder de vrouw, die er gemakkelijk den middagpot op kon koken. Ook op andere terreinen ontdekte men dergelijke veenlagen — o.a. aan het einde der Laan van Meedervoort — doch men zal met verdere proefnemingen in en om de residentie moeten wachten tot het volgende jaar, aangezien de thans uit te steken brokken in de zon niet meer voldoende zullen drogen. — De foto's stellen voor, boven: Het uitgraven van de veenbrokken (turven). Beneden: Het verzamelen der uitgegraven turven.

16 November, 's morgens vroeg.

Lieve Clara!

We hebben ze, we hebben ze!

De gelegenheid!

Spoediger dan ik het vermoed heb, is er iets ongehoords gebeurd; de directeur van het Rembrandt-theater, mijnheer Valoni, is gisteren gedurende de voorstelling in zijn directie-loge vermoord geworden....

Het doet mij leed — stellig. — Maar — ik heb reusachtig stof en, wat belangrijker is: ik ben de eenige, die in de gelegenheid is, uit eigen waarneming, iets naders over den moord te zeggen en te schrijven. Waarom — dat zul je uit het ingesloten artikel in „De Sensatie" zien. Mijn geldman is meer dan tevreden. Koert.

Extra-editie van „De Sensatie" van 16 November.

RAADSELACHTIGE MISDAAD!

Directeur Valoni van het „Rembrandt-theater" in zijn prosceniumloge vermoord!

Een vreeselijke misdaad heeft gisteravond tusschen tienen en elven in het Rembrandt-theater plaats gehad. Men gaf voor een uitverkocht huis „Romeo en Julia" met den heer Sch. uit Weenen als gast. Terwijl het publiek onder den indruk luisterde naar wat op het tooneel gebeurde, speelde zich in alle stilte, ongezien en onbemerkt, in de toeschouwersruimte een drama af, gruwelijker en ontzettender dan de tragedie op de planken.

De heer Valoni was stipt om acht uur zijn loge binnengegaan. Hij heeft de gewoonte niet vooraan bij de leuning, maar tamelijk ver op den achtergrond der loge te gaan zitten. Daar hij zich reeds sedert verscheidene dagen niet erg in orde gevoelde, had hij den loge-portier opdracht gegeven, zijn aanwezigheid te verzwijgen en niemand in zijn loge toe te laten; hij zelf heeft zijn plaats gedurende den ganschen avond, ook gedurende de pauze, die hij anders menigmaal op 't tooneel vertoefde, niet verlaten.

De heer Valoni ontving om ongeveer tien uur in zijn loge bezoek van zijn zoon, den heer Ernst Valoni, die tot ongeveer halfelf, naast zijn vader zittend, het spel heeft gadegeslagen. Toen verliet de heer Valoni Jr. de loge en den schouwburg, om naar huis te rijden.

Toen om elf uur de voorstelling geëindigd was, viel het den loge-portier op, dat de oude heer in de loge geen aanstalten maakte op te staan. Op zijn herhaald kloppen, kreeg hij geen antwoord. Toen besloot hij eindelijk, de deur te openen.

Aarzelend trad de logeportier naar binnen. Op een der achterste stoelen lag de pelsjas van den directeur. De logeportier nam ze op en trad op zijn heer toe. Ook nu nog verroerde de directeur zich niet. De naderbijkomende zag zijn chef in 't gelaat en sprong met een schreeuw terug: Hij had in het glazige aangezicht van een doode gekeken. In 't volgend oogenblik deed de loge-portier een nieuwe vreeselijke ontdekking: om den hals van den doode bevond zich, stijf toegetrokken, een strop, die in den nek was tezamengedraaid. Een onmeedoogend moordenaar had den directeur in zijn loge geworgd. —

De loge-portier verklaart met stelligheid, dat niemand de loge betreden heeft. Niemand buiten den heer Valoni Junior. — De loge is voorzien van een kunstslot, dat niemand zonder den daartoe gemaakten precizie-sleutel openen kan. Dezen sleutel heeft behalve den directeur slechts de loge-portier. De tweede werd in den zak van den vermoorde gevonden.

18 November.

Lieve Clara!

Je lieven brief van gisteren heb ik ontvangen. Je belangstelling in het geval Valoni is begrijpelijk. Hier dus het laatste nieuws betreffende de gebeurtenis. De loge-portier is gevangengenomen. Dat was van begin af aan vooruit te zien. Want per slot van rekening is hij wel de eenige, die in aanmerking komt.

Zoo juist was ik bij den commissaris, die hem verhoord heeft. Hij schudde zijn hoofd. Er schijnt hem iets niet duidelijk te zijn. Hij heeft vastgesteld, dat de bediende geen enkele reden voor een dergelijke misdaad gehad heeft. Hij is sedert zes jaar in zijn betrekking. Ondanks de slechte tijden heeft hij, juist omdat hij de voornaamste en duurste plaatsen van den schouwburg bedient, een verdienste, welke die in vredestijd dicht nabijkomt. Zijn privé-leven is onberispelijk. Volgens zeggen van den zoon placht de vermoorde hoogstens een paar marken bij zich te dragen. Een grondige huiszoeking bij den loge-portier heeft niets verdachts opgeleverd — vooral geen geld. Natuurlijk wil dit op zichzelf niet